

1. Szám.

gymnasium)
mest viszo-
F. b.

esületnek :
Mathild és
kor. (Egyes
, Nagypapa
ama 50 fill.,
fill., Sándor
ácsi 20 fill.,
0 fill., Etel
néni 20 fill.,
0 fill., Kis-
rén 60 fill.,
a. Jolán és

szókon!
F. b.

hosszabb
ymestere“
kifejlődni.
elbeszélés
nt eddig,
atossággal
t-terjesztő
részt mű-
ént pedig

sen válto-
is, élénk
csi és kis

ra :

rona.

“
“

uár 1-től
beküldeni.

en postai
-hivatalá-
t 54. sz.

hivatala.

ten.

KIS NAP

... NINCS HATALMÁBAN A LOVA (Lásd a 182. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVIII. köt. 12. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. márczius 24-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

SOK mindenféle hős cselekedetre el voltak a vitézi Sárkány-rend lovagjai szánva, csak éppen arra nem, hogy mikor az iskolát elkerülték, akkor mindjárt melgiben szembe álljanak az igazgató urral. Nem csoda tehát, hogy váratlan megjelenése jobban megrémítette őket, mint akár valami eleven sárkány-szörnyeteg. Béla lovag oda sugott vitéz bátyjának:

— Jaj de jobb szeretnék most ennek a dézsának alája bujni, mint rajta ülni!

De mialatt ők szepegtek, remegtek, Kánya Péter uram nagy örömmel ugrott fel.

— Tudtam, hogy a tudós ur jön, aki könyvet ír a váramról. Szerencsés jó napot kívánok, nagyságos uram! Tessék beljebb kerülni!

— Köszönöm, Kánya uram, de nem érek rá. Elhoztam a fotografáló készülékemet, szeretnék a vár érdekesebb részéről néhány képet készíteni. Nagyon tiszta, napos az idő.

Aztán a fiúkhöz fordult és nagyon barátságosan mondá:

— Látom, ti is fölhasználtátok a szép időt. Ez valóban nagyon érdekes kiránduló hely. És úgy látszik, ti már egészen ott-hon vagytok itt, ebédre jöttetek.

— Igenis, meghívtam őket ebédre, szolt büszkén a vár ura. Súlyom-vára urai mindenkor vendég-szerető urak voltak, étlen-szomjan senkit sem bocsátottak el.

Az igazgató kissé elmosolyodott. Magas, izmos termetű, tekintélyes uri ember volt, hosszú szakállal, ugyancsak ellentéte a törpe,

borzas, szurtos vár-urnak, akit aligha jól nem ismert. Zsebébe nyult, néhány pénz darabot adott neki s így szólt:

— A vendég-szeretet nagyon szép erény. De, igaz! A feleségem megbizott, rendeljek magánál egy nagy ruhás-kosarat. A jövő hétre elkészítheti ugy-e? Mindjárt ki is fizetem. Ni, Irmuska is itt van? Hogy vagy, kicsikém? Hát a kedves nagymama? Lám, még a buba is részt vesz a kirándulásban... remélem, jól mulat?

Irmuska egyszer-kétszer már beszélt az igazgató urral, aki ritkán ugyan, de néha megfordult a házuknál. És mivel neki nem volt mitől félnie, hát meglehetősen bátran felelt a kérdésekre, sőt a bubát illető tréfára ő is tréfásan válaszolta, hogy a buba elfáradt a nagy sétában, elsenderült, mert ime, behunyvák a szemei.

— Az ám, csakugyan! No ez már csoda egy buba! szólt az igazgató nyájasan és olyan csodálkozással, mint ha még sohasem látott volna bábut, mely behunyja a szemét.

A három vitéz lovag ez alatt szorongva leste, mikor kerül reájok a sor. Velök alig ha fog tréfálkozni. De nem is került sor reájok, mert az igazgató aztán így szólt:

— Jöjjön velem, Kánya uram! Kösse a lovamat a rendes helyére, azután majd szükségem lesz a segítségére a fotografálásnál. No's, fiaim, ti csak folytassátok az ebédet.

Kánya uram nagy készséggel engedett a hívásnak. Átvette a kantárt és elvezette a lovat; az igazgató is távozott.

A fiúk álmélkodva, de ugyancsak örvendezve néztek egymásra. Szinte alig tudták elhinni, hogy nagy ijedezésökre nem volt semmi ok, nem történt semmi bajuk.

— Nem tudja, hogy nem voltunk iskolában, szólt Aladár nagy-mester. Azt hiszi, hogy csak ebédre rándultunk ide.

— Világos! bizonyítá Kálmán lovag. És alkalmasint nem beszélt tegnap óta a tanárokkal, hát azt sem tudja, hogy te már tegnap sem voltál iskolában.

— Persze hogy nem tudja, vélte Béla lovag, különben mindjárt fülön fogott volna. No de ami haladt, el nem maradt. Még vissza térhet, ha elkészült a fotografálással s akkor majd vallatóra foghat.

— Jaj! Es akkor bajotok lehet! agódott Irmuska.

— Mind össze annyi, hogy jobban föl kell csavarni az eszünket, mit mondjunk? Mert azzal most már bajosan állhatunk elő, hogy betegek voltunk. Pedig én arra készültem, hogy a fogam fog fájni.

— Hm! Minden esetre megfontolni való, szólt Kálmán lovag. Talán csakugyan jobb lesz, ha nem várjuk meg a vissza-tértét, hanem odább állunk.

— Futni? Soha! kiáltá Béla lovag hősiesen.

— Ej, ne komédiázz, öcskös! Csak arról van szó, hogy itt melegiben ne foghasson vallatóra.

— Már akár miről van szó, de én nem futok, mert én vitéz lovag vagyok; aki pedig fut, az gyáva!

— Micsoda? Azt akarod mondani, hogy én talán gyáva vagyok? Te mered mondani, aki az imént a dézsa alá szerettél volna bujni! No várj!

Kálmán lovag mérgesen ugrott föl, Béla loagnak pedig rögtön elmúlt a nagy vitézsége és bár nem volt barátja a futásnak, most mégis gyorsan menekült kedves, de haragos bátyja elől. (Lásd a képet a 181.

lapon). Az asztal körül kergetőztek, de Aladár nagy-mester parancsoló hangon kiáltott rájuk:

— Maradhassatok már! Vitéz lovagokhoz nem illő az ilyen patvarkodás!

Használt volna-e a nagy-mester intése, nem bizonyos; de ugyan-ekkor Irmuska várkisasszony olyan ijedten sikoltott fel, hogy szinte elhült a vér mindnyájokban.

— Mi baj, no? Mit visitsz? kérdé Aladár.

Volt bizony baj, még pedig nagy. Kergetőzés közben Béla vitéz kiütötte Irmuskának a kezéből a bábút, rá is taposott. Irmuska gyorsan fölemelte, az első pillanatban nem is vett semmit észre; de amint jobban megvizsgálta, nagy lett a szomorúsága.

— Eltört a lába! kiáltá.

— Jaj Istenem! Jaj Istenem! ijedezett Boriska is. Mi lesz most már szegénykéből?

Nem bizonyos, illő volt-e vitéz lovagokhoz, de az bizonyos, hogy a három fiu a bábu-siralom hallatára megint csak pajkos diák lett és egy-hangulag nevetni kezdett.

— Nem baj az neki, ha sánta, szólt Aladár. Hiszen ugy sem jár soha a maga lábán.

— Aztán nem is fájhat neki, mert nem sír, vélte Kálmán.

— Nem tudtok hozzá, évődött Béla. Az ilyen buba-herczeg-kisasszony olyan nagy dáma, hogy még a sirást is mással végezteti.

Irmuska zokon vette az ingerkedést.

— Ti nem vagytok igazi lovagok! kiáltá hevesen. Aki lovag, az soha sem bánt meg hölgyet. Nem is játszom veletek többet!

A lovagok meghökkenve néztek össze.

— Igazad van, Irmuska, szólt Kálmán lovag. No, ne haragudjál! Majd segítünk

valahogy a bajon. Lássuk csak, hányadán van a szegény bábu-kisasszony?

Össze ültek mind a hányan nagy tanácsba s a legtudósabb doktorok sem vizsgálhatják alaposabban a halálos beteget, mint ők a sebesült bábút. És az eredmény nagyon örvendetes lett. Mert igaz ugyan, hogy a szegény bábunak nagy sebe volt a lábán. De Aladár nagy-mester, a bábuknak különben sem nagy tisztelője, fog-hegyről szól:

— No bizony! Volt miért visitoznod! Fölrepedt a bőr varrása. Hát össze kell varrni és rendben lesz újra.

— Persze, bizonyítá Béla. Csontja nem törhetett, mert kócczal van kitömve, az pedig nem törik el. Ha tű és czérna volna, magam is össze varrnám.

— Van nekem tűm is, czérnám is, mondá Boriska. Varrni is tudok . . . majd én varrom össze.

Ezt általános meglepedésre azonnal meg is tette, úgy hogy Irmuska is teljesen megnyugodott.

— Most lefektetjük, hadd pihenjen, mondá.

Szent volt a béke s azon fölül még arra is jó volt a bábu bal-esete, hogy minden egyébről szerencsésen megfeledeztek: igazgatóról, iskoláról, még a haza-térésről is. Mivel pedig Irmuska erősen állította, hogy a bábunak pihenésre van szüksége, tehát mindnyájan kimentek és oda künn néztek körül, miféle jó mulatságot találhatnak.

Találtak is hamar.

Az első udvarban, fához kötve, az igazgató paripája állt. A három vitéz lovag természetesen mindjárt oda gyült melléje.

— Már ez nem igazság! vélte Béla. Az igazgató ur nem lovagja a vitézi Sárkányrendnek, még is lovagol. Mi pedig lovagok

vagyunk, de nem lovagolunk, hanem gyalog ballagunk.

— Persze, mikor lovatok sincs, lovagolni sem tudtok, jegyzé meg Irmuska.

— Az nem bizonyos, szólta Kálmán lovag. Még nem próbáltuk. Én bizonyosan tudnék.

— Mindjárt meg is próbálhatjuk, mondá Aladár nagy-mester. Itt a paripa föl van nyergelve, az igazgató ur pedig még bizonyosan sokáig el lesz foglalva a fotográfálással.

— Nagyon jó lesz, helyeselte Kálmán lovag. Csak körül kell előbb néznünk, hol van az igazgató ur. Meg ne lásson!

— És őrt kellene kiállítanunk, hogy jelt adjon, ha az igazgató ur közeledik.

Irmuska és Boriska, kik úgy sem szerettek a ló közelében lábatlankodni, készséggel vállalkoztak rá, hogy felkutatják, hol vannak az igazgató ur és Kánya uram, aztán őrt állanak és pontosan jelt adnak. A lovagok közt azonban még egy vitás kérdés merült föl: melyikök üljön először nyeregbe?

— Én vagyok a legöregebbik, hát engemet illet az elsőség, vitatta Kálmán lovag.

— Szó sem lehet róla, felelte Aladár. Én vagyok a nagy-mester, tehát mindenben engem illet az elsőség.

— Én meg mindenkép utolsónak maradok, jegyzé meg Béla vitéz. Azt hiszem, nem is kerül rám a sor, mert addig már bizonyosan vissza tér az igazgató ur. Hát nem is bánom, melyőtök kezdi.

Béla szavai arra emlékeztették a két vitatkozót, hogy ha sokáig huzakodnak, bizony még mind a ketten lemaradnak a lóról. Mivel pedig Aladár semmikép sem akart az ő nagy-mesteri jussaiából még csak

egy fikarczynit sem engedni, Kálmán végre bele nyugodott.

— Jól van, hát te lovagolsz előbb háromszor körül az udvaron. Azután én következem.

Eloldották a lovat. Kálmán fogta a kantárnál, Béla pedig segített a nagy-mesternek, hogy följusson a nyeregbe. Ez nem

volt olyan könnyü feladat, mint eleve gondolták. Szörnyen magasán volt az a nyereg, Bélának. A vállába és fél-kézével a nyeregbe kapaszkodva, odáig valahogy csak eljutott Aladár, hogy fél-lábbal a kengyelben állt; de onnan bizony még nem tudta magát fölvetni a nyeregbe, tehát a ló nyakába fogózva iparkodott kézzel-lábbal fölmászni.

... GYORSAN MENEKÜLT. (Lásd a 179. lapon.)

A paripa nyilván nem volt hozzá szokva, hogy rajta ilyen tornázó gyakorlatot végezzenek. Nyugtalanzkodott, fölhorkant, aztán hirtelen megindult, Aladár nagy-mester pedig szépen lecsuszott a földre.

— Én a' mondó vagyok, hogy maradjunk mi csak gyalogos lovagoknak, vélte Béla lovag.

Aladár nagy-mester azonban nem tágitott, kivált hogy Kálmán lovag erősen fogta a kantárt és hamarosan megállította a lovat.

— Gyönyörű vitéz volna az, aki mindig abba hagyja, ami egy kicsit nehéz, szolt a nagy-mester. Csak egyszer följussak a nyeregbe, akkor majd meglátod, Kálmán!

Vezesd a lovat ide ehhez az ablakhoz . . . fölmászom a falra, onnan aztán könnyen bele ülök a nyeregbe.

Ez valóban nagyon jól sikerült. Ám mikor már a nyeregben ült, megint volt egy kis baj. Most meg nem ért le a lábával a kengyel-vasba, e nélkül pedig nem ül szilárdul a nyeregben. Persze, annak a hóri-horgas igazgatónak a lába is hosszú, ahhoz volt hozzá igazítva a kengyel. No de ezen lehet segíteni.

— Tartsd erősen a kantárt, Kálmán! szólt az ügyes Béla lovag. Segítek a bajon, csak álljon meg a ló. A kengyel szíjján lyukakat látok . . . lehet a kengyelt följebb is csatolni. Ne félj, nagy-mester, mindjárt megvetheted a lábadat!

Nem volt könnyű dolog, mert szörnyen kemény és merev volt a szíj, nehezen járt a csat; de végre sikerült. Aladár nagy-mester erősen megvetette lábait a két kengyel-vasban, teljesen biztosan ült a nyeregben.

— Ereszd el, Kálmán! szólt büszkén. Most már én fogom a kantárt és kormányozom a paripámat.

Megrántotta a kantárt, a ló eltávolodott a faltól. Aladár nagy-mester boldogan és kevélyen nézett le lovagjaira . . . voltaképpen szinte szédült egy kicsit. Nem is hitte volna, hogy oly magasan van az ember, mikor lóháton ül. De nagyon pompás ám ez!

— Most már gyi te! Vágtass körül az udvaron, lovacskám!

Csak hogy a ló, kivált a hátsó ló, fortélyos jószág: rögtön megérzi, milyen fajta legény ül a hátán. Hiába rángatta Aladár jobbra a kantárt, a ló egyenesen a kapunak indult, bizonyosan olyan-formát gondolván,

hogy ő most oda megy, ahová akar; ő pedig haza akar menni az istállójába.

— Ohó! Nem arra megyünk! szólt Aladár és, mialatt a kantárt rángatta, sarkai-val megbökdöste a ló oldalát.

Erre a ló vágtatásnak eredt s egy pillanat alatt künn volt a kapun. Aladár kétségbe esetten szoritotta térdeit a nyereghez, hogy le ne pottyanjon; a sipkája leesett a fejéről. Érezte, hogy nincs hatalmában a lova. (Lásd a képet a czim-lapon.)

— Fogjátok meg! kiáltá ijedten.

Kálmán és Béla kiáltozva futottak utána. Kócoska is elő került és kaffogva futott a ló után. Környékbeli emberek, gyerekek is voltak épp közel, látták a megszeppent lovas baját, kiáltoztak, de csak az lett belőle, hogy a ló még inkább megvadult és veszettül nyargalt le a dombról, egyenesen a város felé. Aladár pedig minden pillanatban várta, hogy lezuhan és nyakát szegi.

(Folytatása következik.)

Rejtett állat-nevek.

— E sorok mindenikéből egy-egy állat nevét kell kiböjtüznetek. —

1. *Apró kavics van a patakban.*
2. *A szarka farka sima.*
3. *Jancsi galambot fogott.*
4. *A vér csepeg a sebből.*
5. *Béla zongorázni fog, te verset szavalsz.*
6. *Ha türelmed veszted, nem fejtet meg e sorokat.*

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.”

Átdolgozta Donászy Ferencz. Hat színnyomatu képpel és számos szöveg-rajzzal, diszes kötésben.

JULISKA BÁLBA MEGY.

(Képpel a 185. lapon.)

*Iskolánkban táncz-próba lesz —
Örülnek a gyermekek.
Én sem maradok el onnan —
Én is, én is elmegyek.*

*Lányok lányokkal forognak
(Fiúk ottan nincsenek) —
A négyest lány lejtí lánnyal,
S egymással keringenek.*

*De én viszek ám gavallért!
Az igaz, hogy piczike.
Mégis ő lesz a tánczolók
Legis-legügyesbike.*

*A Viczántól kértem kölcsön —
Es ő belé egyezett.
»Csak vigyed, Juliska, bátran!
Ő is szeret tégedet«.*

*Gavallérom hogy kicsoda,
Kivel oly jó játszani —
Játszani és keringeni? ...
Hát ez a pojácza, ni!*

KATUSKA HARAGJA.

— Beszélyke. —

MEGLEHETŐSEN szurtos, borzas, de vidám képű fiu fordult be füttyörészve egy budapesti nagy ház udvarába. Akár ki látta, hogy ez csak varga-inas lehet. Hát az is volt Karcsi, és most vigan sietett haza, hozván hatalmas étvágyat az ebédhez, melylyel szerény sorsu, de gondos édes anyja már várja ott hátul az udvari kis lakásban.

Amint az ajtó közelébe ért, hirtelen abba hagyta a füttyörészést. Egy kis leány ült a küszöbön, ölében jókora csomaggal, a csinos orczácskáján pedig rettentően siralmatos bubánattal.

— Hol a hiba, Katuska? kérdé Karcsi. Fogadat kell huzatni vagy tormát reszeltél?

Katuska busan rázta a fejét és nagyot sóhajtott. Aztán inkább csak saját magának, félig suttogva mondá:

— Megölte őket! Ó, milyen kegyetlen! Pedig én milyen boldog lettem volna velök!

— Ohó! Miféle borzasztóság történt itt? Csak nem gyilkoltak meg valakit? álmélkodott Karcsi.

— De igen! Itt vannak ... mind a ketten ... végök van!

S a leányka az ölében levő csomagra mutatott. Karcsi pedig, mint afféle tapasztalt varga-inas, nagyot nevetett.

— Bizonyosan valami bohóság az egész, Katuskám. Mutasd no, mi van abban a kendőben?

Megmutatta Katuska. Hát csakugyan gyászos látvány volt az: dirib-darabban össze hányva három vagy négy láb, ugyanannyi kéz, két fej, két törzsök. Ám Karcsi ezen a szomorú látványon is csak nevetett, mert azok a kezek, lábak, fejek ... bábuk darabjai voltak.

— Ugyan hol szedted össze ezt a sok hulladékot? kérdé.

Azt is megtudta. Az első emeleten lakott Lórika, gazdag szülék elkényeztetett, makranczos és indulatos leánykája. Egész sor szebbnél szebb bábuja volt s épp most kapott még kettőt; mamája tehát azt tanácsolta, hogy két régibb, már kissé kopottabb bábút ajándékozzon el valakinek. Katuska épp ott állt az udvaron s Lórika mamája így szólt:

— Nézd, ennek a kis Katuskának nincs bábuja, szegény anyja nem vehet neki játékszert. Add neki!

— Nem! Nem adom! Az én bábummal nem fog más játszani!

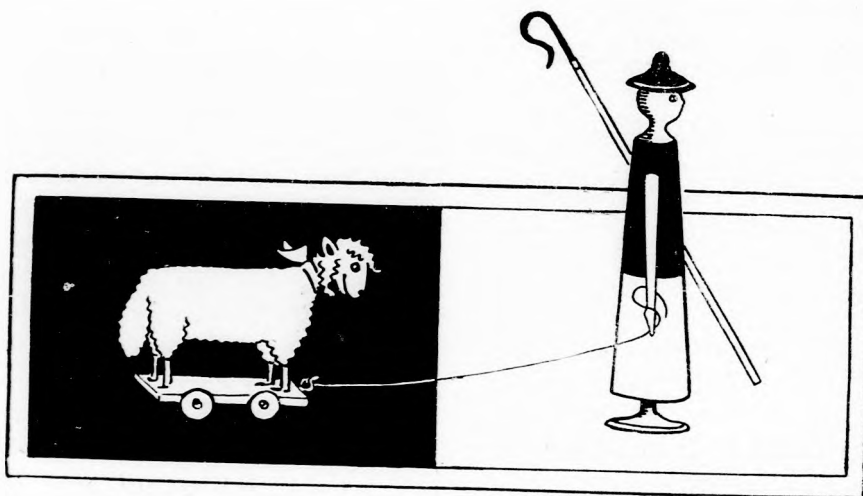
A mama komolyabban kezdett beszélni, de az elkényeztetett Lórikában hirtelen föltámadt a daczos makranczoskodás, beszaladt a szobába és néhány percz mulva egymásután dobálta ki az ablakon a bábu-fejeket, kezeket, lábakat, mérgesen kiáltva:

— No, hát legyen az övé! Itt van! Tes-sék! Ez is! Meg ez is!

Darabokra tépte-törte a két bubát, úgy dobta ki. Mit szólt hozzá a mamája, azt Katuska nem tudta, nem is járt rajta az esze. Hüledezve, sápadozva szedte össze a lepotyogó darabokat és könyezve tartogatta az ölében.

— O, milyen kegyetlen! Megölte őket, szegénykéket!

— Biz' ezeket alaposan fölnégyelte, szólt Karesi. Lássuk csak... Ez a fej egészen

A HŰ PÁSZTOR ÉS BÁRÁNYKÁJA. (Lásd a 190. lapon.)

szétrepedt... ez a másik... no, ez meg-lehetősen ép...

Sorra vizsgálta az egyes darabokat, ezzel csak még növelve a kis leány szomorúságát. De Karesi tudta, mit csinál. Jó fiu, jó test-vér volt ő; nagyon szerette hugoskáját.

— Radd ezt mind szépen a fiókba, mondá. Este, ha megjöttem a mihelyből, majd meglátod, mit csinállok.

Este mindenféle szerrel-szerszámmal:

enyvvel, csirizzel, fonállal tért Karesi haza és dologhoz látott. Katuska csak nézte, bámulta az ügyes kópé munkáját.

— Egy jó fej van, ez a legfontosabb, szólt Karesi vigan. Az egyik törzsök is megjárja. A négy lábból és négy kézből pedig majd csak akad kettő-kettő használható.

S varrt, csirizelt, ragasztott, Katuskának növekedő örvendezése mellett. Teljes

bubát, ugy
namája, azt
rt rajta az
dte össze a
e tartogatta

egölte őket,

gyelte, szölt
fej egészen

arcsi haza
sak nézte,
t.
fontosabb,
törzsök is
gy kézből
ettő hasz-

Katuská-
tt. Teljes

siker jutalmazta jószívü szándékát: az
össze tört két bábu darabjaiból jól kitelt
egy bábu s Karcsi ezt oly ügyesen rötta

össze, hogy igazán majdnem uj számba
mehetett. Katuska tánczolt, ugrált s nagy
örömében össze csókolta jó testvérét.

JULISKA BÁLBA MEGY. (Lásd a 183. lapon.)

— Jaj, te jó Karcsikám! Te ügyes,
Karcsi! Milyen gyönyörű bubám van! Hol-
nap ruhácskát varrok neki . . . anyuska

majd segít . . . Jaj de boldog vagyok!
És még százszor jobban fogom szeretni,
mert te fáradtál velem.

Másnap a bábu megkapta a ruhácskáját, Katuskának teljes volt a boldogsága. Ringatta, dédelgette és büszkén állt ki vele a kapu elé. Hajh, ott aztán igazi veszedelem érte mind-kettejüket.

Amint ott álldogált, Lórika épp sétáról tért haza. Megpillantotta Katuskát, kezében a bubát, rá tapadt a szeme. Olyan ismerősnek látszott s még sem ismeri. De Katuska büszke örömmel világosította föl:

— Hiába törte össze, Karcsi a kettőből mégis össze rótt egyet. Ó, Karcsi nagyon ügyes!

— Micsoda? Hát ez az én bábum?

— Az volt, persze hogy az volt. Nem akarta, hogy én játszassam vele, de most mégis tehetem.

Ami aztán következett, az nagyon, igen nagyon csunya dolog volt. Lórikát elfutotta a pulyka-méreg, hogy ez a kopott kis leány kifogott rajta. Hirtelen kikapta Katuska kezéből a bábút és az utca közepére dobta egy robogó kocsi elé.

— No hát azért sem fogsz vele játszani! kiáltá.

Katuska rémulten sikoltott fel. A kocsi kerekei mindjárt agyon gázolják az ő drága bubáját. Nem gondolkozott, nem gondolt semmire, csak rohant utána, a sebesen vágató lovak elé. Látták az emberek, ijedten kiáltoztak minden felől:

— Kocsis, vigyázon! Álljon meg! Jaj, elgázolja!

Sebesen vágató lovakat rögtönösen megállítani alig lehet. Megállt a kocsi, de ekkor már elgázolva hevert az utca közepén Katuska is, a bábuja is.

Szörnyüködve, sajnálkozva futottak össze az emberek. Csak Katuskára volt gondjuk, nem a bábura is. No erre ugy is hiába

vesztegették volna a gondjukat. Keresztül ment rajta a kerék, izzé-porrá morzsolta; nem hogy Karcsi, hanem a világ semmiféle vargája sem csirizelhette volna azt többé össze.

De Katuskát, azt fölszedték a kövezetről. Hejh, neki alig ha sok foltozásra, ragasztásra nem lesz szüksége! Eszméletlenül, hallott-halaványan szedték föl. Hamarjában azt sem tudhatták, él-e még és ha él, hol és milyen csontja tört a lovak patkója, a kocsi kereke alatt? Bevitték az anyja lakására. Mikor viték, látta, nézte Lórika is, majd nem éppen olyan hallott-halaványan. Mellette pedig a mamája roppant izgatottan.

— Szerencsétlen gyermek, mit tettél?

Napok multak aztán, szomorú, aggodalmas napok a szegény özvegy asszony kicsi lakásában. Nem füttyörészett már a Karcsi gyerek; nem is volt már vidám, hanem szorongva leste, mit mond az orvos, aki naponként eljött, hogy a beteget megvizsgálja, törött lábát gyógyítsa.

— Teljesen meg fog gyógyulni, de biz' abba idő telik bele, mondta az orvos.

Nem volt fogyatkozás semmiben. Onnan az első emeleti fényes lakásból bőven küldtek mindent, amire a betegnek szüksége lehetett. És órákig ült ott a kis beteg mellett a Lórika nemes szívű mamája is. Szegény Katuska sokáig nem tudott semmit róla, mi történik körülötte. Akkor eszmélt először igazán, mikor egyszer Karcsi simogatta és gyöngéden szólongatta:

— No, Katuskám... kedves hugocs-kám... jobban vagy?

A beteg mély szeretettel pillantott a jó testvérré és megölelte sovány karocskájával.

— Igen, már jobban vagyok... de őt... ugy-e?... össze zuzta a kerék... vége!

Keresztül
morzsolta;
semmiféle
azt többé

övezetről.
a, ragasz-
életlenül,
marjában
él, hol és
a, a kocsi
lakására.
is, majd
yan. Mel-
zgatottan.
tettél?

aggodal-
zony kicsi
a Karcsi
n, hanem
orvos, aki
megvizs-

ai, de biz'
orvos.

n. Onnan
öven küld-
szüksége
kis beteg
namája is.
ott semmit
or eszmélt
rcsi simo-

hugocs-

ntott a jó
cskájával.
de őt . . .
. vége!

— Soh'se gondolj vele! Lesz más, még sokkal szebb.

Katuska gyöngén megrázta a fejét.

— Nem . . . olyan nem lesz több. Vége!

Ekkor még valaki lépett oda az ágyhoz, egy zavarodott képű, könnyes szemű leányka: Lórika. Szokszorosán megbánta már indulatos tettét, őszintén magába szállt, mióta látta, milyen szerencsétlenséget okozott. Gyönyörű bábút nyújtott a betegnek.

— Bocsáss meg, Katuska! szolt. Hoztam neked szebb bábút. Fogd!

A kis beteg össze huzta a szemöldökeit.

— Nem köll! Menjen! Nem köll!

S a falhoz fordult.

E mellett aztán meg is maradt. Napok, aztán hetek multak. Katuska végre föl is kelhetett, kiült az udvarra. Lórika több ízben közeledett a szép bábuval, de hiába.

— Nem köll! Menjen!

Szegény Lórika megszégyenülve, könnyezve távozott s végre közeledni sem mert többé. Ljeden sütötte le a szemét, ha csak mesziről is látta Katuskát, aki megvető haraggal mérte végig és engesztelődni nem akart. Lórika már szinte elő sem mert jönni a szobából, mert mindig látnia kellett Katuskát, akinek tekintete azt mondta:

— Te vagy az, aki annyi fájdalmat, szenvedést, szomorúságot hoztál reám! Rossz vagy, gonosz vagy, soha sem bocsátom meg!

És Katuskának szinte gyönyörúsége telt benne, hogy ily pillantást vethetett ellen-ségére.

Anyja elszomorodva látta ezt. Intette is, de hiába. Katuska haragudni akart, gyűlölni akart.

De a jó testvér, a szurtos, borzas Karcsi ilyen módon nem tudta vissza nyerni füttyörésző jó kedvét. És egyszer olyan-formát

gondolt, hogy megint össze csirizelhetne valamit.

Amint egy este lefekvéskor imájokat mondták el, Karcsi megszólalt:

— Katuskám, meggyógyulásodért valóban hálát adhatunk a jó Istennek. De mikor a »Miatyánk«-ot elmondod, őszintén mondd-e, hogy »megbocsátunk az ellenünk vétetteknek?«

Katuska zavartan hallgatott, aztán kelletlenül mondá:

— Ej no . . . mit kérde?

— Csak azért, mert azt látom, hogy Lórika kisasszony őszintén bánja hibáját, jóvá is akarná tenni, amit indulatosságából elkövetett; hát nem rossz ő, nem gonosz. Te azonban nem tudsz megbocsátani; pedig aki nem tud megbocsátani, annak nincs jó szive. No, csak úgy mondom. Jó éjszakát!

Bizony nem volt Katuskának jó éjszakája. Nem fájt már a lába, de a lelki ismerete nem engedte aludni.

Reggelre mégis vidáman kelt föl. Kiállott az ajtó elé és várt valamit. Nem sokára meg is pillantotta Lórikát. Oda szaladt hozzá.

— Lórika kisasszony . . . bocsásson meg, hogy olyan konok voltam. Nem haragszom én többé azért, ami történt.

A két leányka össze ölekezett és soha sem érezte magát oly boldognak, mint az engesztelődés e nemes pillanatában.

Vigan füttyörész újra a borzas Karcsi, kivált mikor látja, hogy Lórika és Katuska együtt játszatnak egész csapat szép bábuval, melyekből kettő a Katuské. S Lórika az indulatosságot, Katuska a harag-tartást nem ismeri többé.

A VITÁS KINCS.

HJEDTEN futott Tyúk néni. Hogy is ne futott volna, mikor azt a veszedelmes Róka komát pillantotta meg! Hogy megkaparítsa Róka koma attól nem igen félhetett ugyan, mert felröppenhetett valamelyik fára, de meg az udvar sem volt nagyon messze. Mégis nagyon keservesen jajgatott.

— Ó, ó! Az én drága kincsem! Szép fris tojáskám. Bizony megeszi a gonosz.

Éppenséggel azt tervezte Róka koma. Maga is látta, hogy Tyúk nénit nem érheti utól, hát beérte volna azzal, amit elérhet.

— Nem igen szeretem ugyan, de ha egyéb nincs, ez is jó.

Igen ám, de ekkor már ott termett Maczkó uram is, aki hallotta a Tyúk néni jajgatását.

NEKI KÉSZÜLT. . . (Lásd a 189. lapon.)

— Miféle kincs van itt? Hol van? kérdé keményen.

— Ezt a hitvány tojáskát siratja anynyira, mondá Róka koma.

Maczkó bácsi, az igazat megvallva, még soha sem látott tyúk-tojáást, mert ő nem szokott a baromfi-udvar tájékán ólálkodni.

— Ha kincs, akkor nem lehet hitvány dolog, szólt. Es ha kincs, akkor az enyém.

— Ohó! Én találtam, hát az enyém ellenkezett Róka koma. Te ugy sem igen vehetnéd hasznát.

— Mondtam már, hogy az enyém, förmedt rá Maczkó bácsi.

Róka koma kissé megszeppent, de még nem tágitott.

— Nem szép, amit cselekszel, Maczkó barátom, mondá. Már ugyan miért volna inkább a tied?

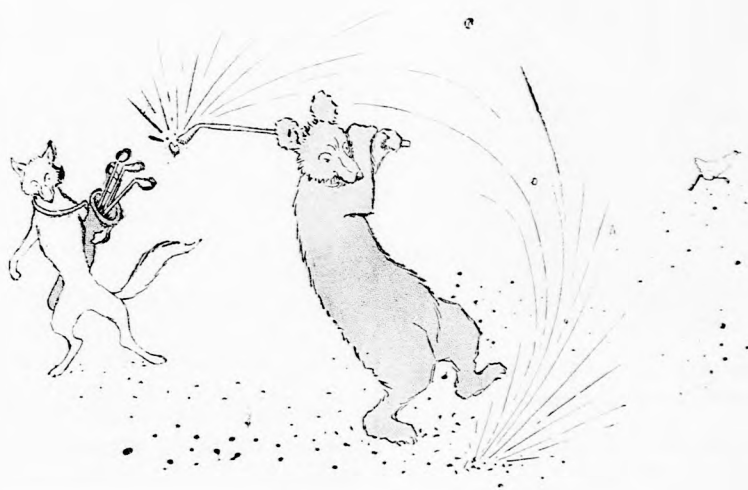
— Még kérdezni mered? ordítá Maczkó uram dühösen. Mindjárt megoktatlak, ha nem hiszed, hogy én vagyok az erősebb. Hát azért!

— Igaz! Persze, hogy úgy van, szóló Róka koma alázatosan. Át is engedem szívesen. Csak azt sajnálom, hogy nem bírod majd feltörni.

— Ne félj tőle! Jó fogam van nekem.

— Mégis bele törhetik. De én szívesen megsegítek. Épp nálam van néhány erős bot... ha teljes erővel ráütsz a tojásra, talán meghasad, aztán feltörheted.

— Az bizony jó lesz. Ide azzal a füttykössel!

... SZÉT LOCCSANT A TOJÁS.

Neki készült (Lásd a képet a 188. lapon.) és teljes erejével suhitott, pedig nagy volt az ereje.

Róka koma ravasz kár-örvendéssel vonult hátra — nem hiába. A következő pillanatban szerte-szét loccsant a gyöngö tojás és Maczkó bácsinak bizony csak annyi jutott

belőle, amennyi a szemébe fröccsent. Prüsszögött, törülgetőzött s szörnyen mérgelődött.

Róka koma pedig, gyorsan odább inalva, kiáltá:

— Lásd, Maczkó barátom, erősebbnek lenni nem elég. Okosnak és igazságosnak is illik lenni!

FOGFÁJÁSKOR.

*A fogam fáj! ... Istenem,
Már tovább nem viszem!*

*Jaj, mondjatok valamit,
Ami enyhít, csillapít!*

*Hideget vagy meleget,
Bedörzsölést, cseppeket!*

*Ó kérlek, ajáljatok,
Kiknek már fáj a fogatok.*

*Orvosságot is szedek ...
Csak egy van, mit nem teszek:*

*Bár fogam sajn, dől nagyon —
Nem, nem! ... ki nem húzatom!*

A HŰ PÁSZTOR ÉS BÁRÁNYKÁJA.

(Képpel a 184. lapon.)

MILYEN a hű pásztor? Olyan, hogy soha sem hagyja el az ő báránykáját. Nellike tehát nagyon meg volt elégedve az ő báránykájának a pásztorával. Soha sem

hagyta ez el a báránykáját, inkább mindig szépen vezette vékonyka zsinóron, és ha a báránka állt, hát megállt ő is, nem bánta, ha akár fél napig is.

Igaz, hogy csak fából való volt, de szépen befőstve. De ahhoz a báránykához éppen illett, mert a báránykának a szőre valószínű igazi szőr volt ugyan, de már a husa bizony csak kőcz, a csontja pedig fa, járni meg csak kerek talpon tudott. Egy szó mint száz: csak afféle kis játékszer volt.

De az nem baj, Nellike mégis nagyon szerette a báránykát is, a pásztorát is. És mert szerette, azért busult egy kicsit, mi lesz velök most, hogy ő maga néhány napra a néniékhez megy s a mama azt mondta, hogy játékeit nem kell magával vinnie, van ott a néni kis leányainak elég.

— Ó, de hát a szegény báránykám? Mit csinál addig?

— Tedd a fiókba, ott majd alszik szépen.

— Jaj, de megéhezik ám! aggódott a kis buksi.

Erre nagy-lelkűen szólalt meg Zoltika:

— Ne félj semmit! Kivezetem én a kertbe, meglegeltetem a fűben.

— De aztán jól vigyázz rá!

— Bizd csak rám! Majd én leszek a báránykádnak is, a pásztorának is a pásztor.

Nellike elutazott a mamával, Zoltika pedig, mi tagadás, mindjárt az első napon megfeledkezett a báránykáról és a pásztoráról. De ezek, úgy sejtem, csöppet sem bánták; semmi bajok sem volt ott a fiókban. Es ha Zoltika másnap és azután is ott felejtí, akkor már éppenséggel semi baj sem esik.

De nem felejtette ott. És kész volt a baj.

— Megigérttem Nellikének, hát meg is teszem, gondolá harmad-nap. Kiviszem a kertbe.

Fogta a hű pásztort és a báránykát, kivitte a kertbe, elhelyezte a fűbe. Mivel pedig attól nem igen köllött félni, hogy a báránka és pásztor elbolyongnak valamerre, hát Zoltika nem is strázsálta őket, hanem másfelé sétált, aztán bement ozson-

inkább mindig
nóron, és ha a
is, nem bánta.

volt, de szépen
ykhához éppen
a szőre való-
de már a husa
pedig fa, jární
dott. Egy szó
ékszer volt.

mégis nagyon
ásztorát is. És
egy kicsit, mi
nehány napra
a azt mondta,
al vinnie, van
ég.

báránymám?

alszik szépen.
! aggódott a

meg Zoltika:
rezetem én a
n.

! én leszek a
nak is a pász-

ával, Zoltika
az első napon
és a pászto-
csöppet sem
ott a fiókban.
azután is ott
gel semi baj

ész volt a baj.
hát meg is
Kiviszem a

a báránymám,
a fűbe. Mivel
félni, hogy a
ongnak vala-
rázsálta őket,
ement ozson-

nálni, azután labdázott, később megvacso-
rált, lefeküdt és nagyot aludt.

Reggel nagy essőre ébredt. Ez bizony
boszantó, ki sem lehet menni. Egész nap
zuhogott az eső, hát egész nap a szobában
játszogatott Zoltika. Még a következő nap
is esős volt, mikor a mama Nellikével haza
érkezett.

— Nem sirt utánam a báránymám és a
hü pásztora? kérdé Nellike vidáman. Nin-
csen semmi bajuk.

Zoltika majd kő-bálvánnyá dermedt.
A hü pásztor . . . a báránymám . . . még most
is ott vannak a fűben, két napja áznak.
És bizony nincs paraplíjuk.

Biz' azok siralmas állapotban kerültek
elő. A hü pásztorról leázott a festék, mocs-
kos darab fa lett belőle; a szegény báránymám-
káról lemállott a szőr, végök volt; bizvást
szemétre lehetett dobni a tönkre jutott
játékszert.

Sirt Nellike keservesen, röstelkedett
Zoltika, haragudott a mama.

— Hütlen pásztor voltál, mondá. Veszni
hagytad a jószágot, amit gondjaidra bízta!

MEGFÉJTÉSEK ÉS MEGFÉJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 10-ik szá-
mában közölt oszlop-rejtvény megfejtése:

V	I	CZ	A
R	I	G	Ó
R	U	SZ	T
A	R	A	T
I	L	U	S
A	L	M	A
A	N	N	A

Helyesen fejtették meg: Máder Hed-
vig és Emma, Forster Jolánka, Jurenák Gizi, Be-
rényi Erzsike és Margitka, Szent-Iványi Gabriella
és Marianna, Vajda Anna és László, Kováts Márta,

Stern Jolán és Birike, Kossaczky Gyula, Jákó Mar-
git és Marianna, Follinus Kornél, Groszmann Irén,
Zeiller Gizi, Vidor Ilonka, Vámosy Loránt, Kováts
Bella és Géza, Donáth Matild, Medvezky Gyurika
és Sándorka, Nagy Lenke és Ernő, Koller Sárika,
Lengyel Margit és Kálmán, Neoschil Antal, Schön
Ilona és Jenő, Kis-terencei községi elemi népiskola
növendékei, Pap Zolika, Szüts Ilona, Soltész Ju-
czika, Hevesy Bella, Töpler Gyula, Szumrák Jenő,
Kövesi Jenő, Wurm Betty, Kain Annuska és Pista,
Hüttl Károly, Ranschburg Béla és Pali, Terty
Marianna, Vásárhelyi Pali, Kaiser Mátyás, Hay
Iren és Juliska, Hajnik Miklós, Hecht Pál és László,
Andreánszky Pisti, Kontúr Noémi, Thaly Florence,
Oltványi Márta, Farkas Gyula, Badics Gizella,
Hirsch testvérek, ifj. Major Rudolf és Sándorka,
Ehrenfeld Regine, Vész Andrea, Wellisz Ferencz,
Kummerer Paula, Kiss Margit, Veress Gizi és Józsi,
Bayer Anfi, Bardossy Olga, Csia Erzsike, Pap
Lilike, Vizmathy Bertuska, Lakner Margit, Graefl
Paula és Márta, Morvay Nausikaa, Kviz Ernő,
Kemény Géza, Kazy Péter, Urbán Elly, Seyler
Károly és Lajos, Laukó Sári, Kövér Miczi, Sziklay
Vera, Hirman Gyula (ki az a V. V.? F. b.),
Naschitz Gyuri, Lémányi Lilike és Laczika, Za-
kariás Sándor és Pista, Leipniker Mátyás, Endreffy
Jenny, Székely Pál, Péterfy Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtén-
tett, nyertes lett Csia Erzsike, Csik-Szent-Márton-
ban, kinek a jutalom-könyvet (*Mit beszélnek a
harangok*), elbeszélések az ifjúság számára, képek-
kel, díszes kötésben, a »Forgó bácsi, könyvtára«
címmel sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal
megküldi.

*

A »KIS LAP« LVIII. köt. 9-dik számában kö-
zölt rejtvény megfejtését még beküldték: Schön-
stein Mariska, Radnai István, Seyler Károly és
Lajos, Furman Lilike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kenderes Laczi. Tintát külön csinálni otthon?
Szép a takarékoság, de azt az időt, amit erre
fordítasz, hasznosabban foglalhatsz el, mert a tinta-
gyárak épp oly fölöslegessé teszik a gubacssal.
eczettel, mivel való pepecselést, mint a szövő-gyárak
az otthon való takácskodást, s a vas-penna a toll-
faragást. Bizony, sok kedves házi ipart szorítanak
ki a gőz-, gáz-, és villamos-erővel hajtott gépek!
A nagy városban ma-holnap már csak hírből fog
élni az otthon sült kenyér. — **Hollós László.**
Kedves tudomásul veszem színi előadások erkölcsi
és anyagi nagy sikerét, mellyel egy nemes czélt
szolgáltatók. 200 korona tiszta jövedelem, ez már
valami! Sok vidéki szin-társulatnak tán még virág-
vasárnapján sem jut ennyi. Persze, négy este egymás

után játszottatok. Nem csoda, hogy elrekedtél. De hogy így marad a torkod, attól ne tarts. Huszon-négy órai hallgatás alatt hang-szálagaidd ismét fog-nak csengeni. Kibírod ennyi ideig? — **Lakner Margit.** Úgyes rejtvényed kárba veszett munka. A honi történelem nem említi *I. László*, csak *Szt. László* királyt. Fordíts a dolgon. — **Badics Gizella.** A csinos virágocskát, melyet soraid alá festettél, az előbbiekhöz fűzöm. Maholnap egész kis bokrét köthetek belőlük. — **Fürst testv.** Pénz-küldeményetek nem jutott el hozzám, különben a többivel együtt kimutattam volna. Talán nem is utalvánnyal ment az az összeg? Közületek sokan a pénzt csak amugy, jó szerencsére csuszatják bele a levelökbe. Tán a bécsi postán tudakolnátok. — **Engel Livia.** Ok és cél nélkül nem üzenhetek. Kivánságodat ez egyszer teljesítem. Választ csak akkor küldök, ha igaz ok van rá. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Wurm Betty arra kéri azokat, akik vele kép. lev. lap-cserét akarnak folytatni, hogy Morva-

országba szólván a lev. lap, ezt *5 filléres* bélyeggel lássák el, különben u. n. »strófot« kell érte fizetnie.
F. b.

G Y A S Z.

Rügy-pattanás, bimbó-feslés, virág-fakadás biztató napjaiban, az új életre serkenő természet édes lehének keltével röppent el egy kedves kis teremtés.

STANCSA ILONKA

olvasó társatok fehér lelke, föl vissza az égbe, ahonnan vétetett. Hosszas, kínos szenvedéstől váltotta meg a halál könnyőrülő angyala a 11 éves gyermeket f. h. 14. Temesvárott.

Szülei és testvérei bánata megenyhül, ha részt kérünk belőle.

F. b.

A FOLYÓ évnegyed vége közeledvén, kérjük ama t. előfizetőket, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

Az új évnegyed a »Kis Lap« most folyó kötetének második és befejező részét fogja nyújtani, s ebben fog a kis olvasók köré-

ben oly nagy tetszéssel találkozó hosszabb elbeszélés: „**A sárkány-rend nagymestere**“ bonyodalmas érdekessége teljesen kifejlődni. Ennek befejeztével új **hosszabb elbeszélés** kerül sorra; e mellett, úgy mint eddig, minden számban gazdag változatossággal **kisebb beszélyek, mesék, ismeret-terjesztő cikkek, költemények**, legnagyobb részt **művészi rajzok** kíséretében, kéthetenként pedig **színes mummelléklet**.

A rendes rovatok természetesen változatlanul megmaradnak továbbra is, élénk érintkezést tartva fenn *Forgó bácsi* és kis olvasói közt.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre 2 Korona.

Fél évre 4 „

Egész évre 8 „

Az előfizetési pénzt 1900 január 1-től kezdve korona értékben kérjük beküldeni.

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.